

ชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
จดหมายข่าว ปีที่ 30 ฉบับที่ 03 เดือน มีนาคม 2567

สารบัญ

● สังคมในเวดวง มศว	2
● ชาวชมรมฯ	3
● รายชื่อสมาชิกชมรมฯ ที่เกิดเดือนมีนาคม	8
● วาทีธรรม : เนื่องในวันมาฆบูชา	10
● บอกเล่าเก้าสิบ : 10 สังฆทาน	11
● กรมสมเด็จพระ...ประพาสราชสถาน	14
● ยายทองอยู่จุมพระหัตถ์ ‘กรมสมเด็จพระเทพฯ’	16
● โลโก้ “ททท.”	18
● เรื่องปาฏิหาริย์ในคืนตรุษจีน	21
● ผู้บริจาคเงิน	24
● สว ลัญจกร : จะเชิงเทรา อัญมณีที่ (เกือบ) ถูกลืม	25

31 มีนาคม 2567

วันคล้ายวันพระบรมราชสมภพ

พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหาเจษฎาราชเจ้า

- ถวายบังคมพระนั่งเกล้า ชาวไทย
พระกรีกเกียรติเกรียงไกร ท้าวหล้า
ทรงรักชาติเหนือสิ่งใด แม้แต่ พระองค์เอย
พระประทับท้าวหน้า ราษฎรน้อยมถวายชัย
- สมเด็จพระนั่งเกล้า ชาวไทย
ทรงรักและห่วงใย ชาติเชื้อ
ประเทศชาติปลอดภัย ยิงชีพ พระองค์เอย
สร้างวัดเพื่อก่อเกื้อ สุขให้ไทยเจริญ
- วัดไทยมีค่าล้ำ มากมาย
ยามสงบฝึกใจกาย สุขล้ำ
ยามศึกฝึก หญิงชาย ลู้ศึก ป้อมเมือง
วัดรุ่งเรืองตอกย้ำ ประเทศนี้เกรียงไกร

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า ชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(นายวิวัฒน์ บุรทัต ผู้ประพันธ์)

สังคมนาแหวดวง มศว

- โครงการวัฒนธรรมกับศาสนา : วันมาฆบูชา โดยมีกิจกรรมเวียนเทียนและทำบุญตักบาตรข้าวสารอาหารแห้งพระสงฆ์ 19 รูป ในโอกาสนี้ รศ.ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ให้เกียรติเป็นประธานในพิธี เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2567 ณ โถงชั้น 1 อาคารนวัตกรรม : ศาสตราจารย์ ดร.สาโรช บัวศรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข่าวชมรมฯ

- คณะกรรมการบริหารชมรมฯ กำหนดการประชุมประจำเดือนมีนาคม 2567 ในวันพฤหัสบดีที่ 7 มีนาคม 2567 ระหว่างเวลา 09.30-12.00 น. ณ ห้องประชุม ศ.ดร.สุดใจ เหล่าสุนทร ชั้น 2 สำนักหอสมุดกลาง ร่วมกิจกรรม กีฬาพาเพลิน (สวมกางเกงเพื่อความคล่องตัว) โดย ผศ.ดร.พิมพ์มา ม่วงศิริธรรม และรับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน

- การประชุมคณะกรรมการบริหารชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ชุดที่ 20 ครั้งที่ 2/2567 วันพฤหัสบดีที่ 1 กุมภาพันธ์ 2567 ณ ห้องประชุมศาสตราจารย์ ดร.สุดใจ เหล่าสุนทร ชั้น 2 สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การประชุมวันนี้มีสาระสำคัญโดยสรุปดังนี้
วาระที่ 1 เรื่องที่ประธานแจ้งให้ทราบ

1.1 การนัดหมายการประชุมคณะกรรมการบริหาร ประจำเดือน มีนาคม ประชุมวันพฤหัสบดีที่ 7 มีนาคม 2567 ณ ห้องประชุมศาสตราจารย์ ดร.สุดใจ เหล่าสุนทร อนึ่ง ในการประชุมครั้งหน้านี้ ประธานชมรมฯ กำลังเตรียม ให้มีการจัดกิจกรรมกีฬาพาเพลิน จึงขอเชิญชวนทุกท่านเตรียมพร้อมในการ แต่งกายเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมนี้ในการประชุมครั้งหน้าด้วยคะ

1.2 การร้องเพลงและติดดอกไม้ถวายพรวันคล้ายวันเกิดกรรมการ บริหารและสมาชิกของชมรมฯ มีผู้ที่มีวันเกิดและร่วมในการประชุมวันนี้ 4 ท่าน คือ **1. รศ.ดร.ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา** (24 กุมภาพันธ์) **2. ผศ.ระวีวรรณ พันธุ์พานิช** (16 กุมภาพันธ์) **3. ผศ.พัชรา สุทธิสำแดง** (23 กุมภาพันธ์) และ **4. คุณกนกวรรณ ชูขนาด** (4 กุมภาพันธ์) ขอคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทั้งหลาย ได้โปรดคุ้มครองและอำนวยพรให้ทั้งสี่ท่านมีความสุข สมปรารถนา ในทุกสิ่ง มีสุขภาพแข็งแรง ปลอดภัย และปลอดภัยตลอดไปด้วยนะคะ

1.3 ชมรมฯ ได้รับเงินค่าลงทะเบียนจากคณะกรรมการบริหารและสมาชิกชมรมฯ ที่เข้าร่วมประชุมในวันพฤหัสบดีที่ 4 มกราคม 2567 เป็นจำนวนเงิน 5,200 บาท

1.4 ในช่วงนี้สหกรณ์ออมทรัพย์ มศว กำลังดำเนินการจ่ายเงินปันผลเฉลี่ยคืนแก่สมาชิก และในอนาคตสหกรณ์ออมทรัพย์อาจจะจัดกิจกรรมทัศนศึกษาเพื่อให้สมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกชมรมได้กู้เงินเพื่อเข้าร่วมกิจกรรม หนึ่งในที่ประชุม มีกรรมการหลายท่านยังได้ฝากข้อคิดที่นำเสนอเกี่ยวกับการดำเนินงานของสหกรณ์ออมทรัพย์อีกด้วย

วาระที่ 2 เรื่องรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ 1/2567

วาระที่ 3 เรื่องสืบเนื่อง

3.1 ตามที่ชมรมฯ ได้จัดงานทำบุญวันเกิดของชมรมฯ ประจำปี 2567 ในวันพฤหัสบดีที่ 25 มกราคม 2567 ณ ห้องประชุมศาสตราจารย์ ดร.สุดใจ เหล่าสุนทร สำนักหอสมุดกลาง โดยได้นิมนต์พระสงฆ์จำนวน 9 รูป มาเจริญพระพุทธมนต์ และถวายภัตตาหารเพล นั้น ในการนี้ มีผู้เข้าร่วมงานจำนวนทั้งสิ้น 44 คน มีรายรับเป็นเงิน 64,700 บาท และมีรายจ่ายต่างๆ เป็นเงิน 16,000 บาท คงเหลือ 48,700 บาท

วาระที่ 4 เรื่องเสนอเพื่อพิจารณา

4.1 ประธานชมรมฯ ได้เสนอที่ประชุมเพื่อพิจารณาการจัดสรรเงินที่เหลือจากงานทำบุญวันเกิดของชมรมฯ จำนวน 48,700 บาท (ได้แจ้งไว้ในจดหมายข่าวเดือน มกราคม 2567)

4.2 ชมรมฯ กำลังเตรียมการจัดกิจกรรม One Day Trip ไปยังจังหวัดฉะเชิงเทรา ในวันเสาร์ที่ 17 กุมภาพันธ์ 2567 จึงขอเชิญชวนผู้สนใจสมัครเข้าร่วมกิจกรรมได้ผ่านทางไลน์ของชมรมฯ

วาระที่ 5 เรื่องอื่นๆ คุณทรงลักษณ์ พจนานกรลักษณ์ ได้นำเสนอรายงานการเงิน รวมทั้งรายรับและรายจ่ายต่างๆของชมรมฯ กิจกรรมหนักหนาการในการ

ประชุมวันนี้ เนื่องจากใกล้จะถึงเทศกาลวันแห่งความรัก (Valentine's Day) ท่านประธานชมรมฯ จึงได้เชิญให้ ผศ. ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรม เป็นผู้นำจัดกิจกรรมการบอกรักแก่กรรมการบริหารและสมาชิกชมรมในที่ประชุม ทำให้ทุกท่านได้รับความสุข สนุกสนานและรักใคร่กลมเกลียวกันบรรลุดุฤกษ์ประสงค์ของกิจกรรมอย่างยิ่ง จึงขอขอบคุณ ผศ. ดร.พิมพา ณ โอกาสนี้

อนึ่ง กิจกรรมพิเศษส่งท้ายการประชุมในวันนี้ ชมรมฯ ได้รับเกียรติจาก รศ. ดร.ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ อดีตคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ นำจัดกิจกรรมการเต้น Line Dance อีกครั้ง เป็นครั้งที่สามแล้ว ซึ่งกรรมการบริหารและสมาชิก ร่วมกิจกรรมนี้ด้วยความสนุกสนานยิ่ง จึงขอขอบคุณ รศ. ดร.ประพันธ์ศิริ ณ โอกาสนี้

อาหารกลางวัน วันนี้ได้รับความสนับสนุนจากกรรมการที่มีวันคล้ายวันเกิดในเดือนกุมภาพันธ์นี้ ได้แก่ **รศ.ดร.ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา ผศ.ระวีวรรณ พันธุ์พานิช และ ผศ.พัชรา สุทธิสำแดง** จัดผัดไทย และวุ้นใบเตยมาให้ ขอขอบพระคุณทั้งสามท่านเป็นอย่างสูงนะคะ ส่วนขนมสนับสนุนในการประชุมวันนี้ได้รับความกรุณาจากกรรมการหลายท่านมากค่ะ ได้แก่ มะม่วงชายตึก จาก รองศาสตราจารย์สุภาพร สุกสีเหลือง ขนมต้ม และขนมถั่วแปบ จากคุณคศันย์ โภคาวัฒน์ และปาต่องไก่จิ้มนม จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมปราวณา วงศ์บุญหนัก ขอขอบคุณทุกท่านอีกครั้ง และขอขอบคุณภาพประกอบจากรองศาสตราจารย์ ดร.สนอง โลหิตวิเศษ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมปราวณา วงศ์บุญหนัก

สรุปความจาก Facebook ของ ผศ. สุชาติา สุธรรมรักษ์

● ตามที่ชมรมฯ ได้รับความอนุเคราะห์จาก **รศ. เกษมศรี วงศ์เลิศวิทย์** ช่วยจัดกิจกรรม one day trip สว ลัญจร... และยังช่วยเขียนบทความให้ได้ (อ่านหน้า 25) สมาชิก ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน และประทับใจมาก กับสถานที่ต่างๆ และการได้เยี่ยมอดีตท่านอธิการบดี รศ.ดร.ชาติรี เมืองนาโพธิ์

และครอบครัว ในกิจกรรมนี้ ผศ.ดร. สมปรารถนา วงศ์บุญหนัก ที่ทำหน้าที่
เหรียญกษาปณ์ ผศ.ดร.สุชาติ สุธรรมรักษ์ เป็นมือกลิ้งที่เก็บภาพให้ติดตามชม
อย่างทั่วถึง เมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้ว มีเงินเหลือเข้าชมรมฯ เป็นเงิน **3,474**
บาท ชมรมฯ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

● **ชมรมฯ** ขอเชิญเข้าร่วมกิจกรรมทัศนศึกษา 16-17 มีนาคม 2567
ปากน้ำ ปรากฏ เวลา ดังกำหนดการ

วันที่ 16 มีนาคม 2567

09.00 น. รถตู้ออกจาก มศว

10.00 น. ถึงหอชมเมืองสมุทรปราการ

10.30-12.00 น. ชมนิทรรศการหอชมเมือง

12.15 น. รับประทานอาหารกลางวันร้านครัวเมษา

13.30 น. เดินทางไปไหว้องค์พระสมุทรเจดีย์ และวัดสาขลา

16.00 น. เข้าที่พัก พักผ่อน

17.00 น. เดินทางไปรับประทานอาหารเย็นที่สโมสรทหารเรือป้อม

พระจุล

18.00 น. เข้าชม ปรากฏเวลา

20.30 น. เดินทางกลับที่พักทุ่งแสงตะวันรีสอร์ท

วันที่ 17 มีนาคม 2567

07.30 น. รับประทานอาหารเช้าที่ที่พัก

08.30 น. เดินทางไปท่า นั่งเรือชมเมืองสมุทรปราการทางน้ำและ
สองฝั่งเจ้าพระยา ทานอาหารว่างในเรือ (น้ำลูกจาก/ขนมจาก)

11.30 น. รับประทานอาหารกลางวัน ครัวปูหลน

13.30 น. ไปตลาดบางน้ำผึ้ง

15.00 น. เดินทางกลับ มศว

ค่าใช้จ่ายคนละ 2,000 บาท โอนภายในวันที่ 10 มีนาคม 2567 บัญชี

ธนาคารไทยพาณิชย์ เลขบัญชี 032-400-9249 นางสาวอุมาพร นาคะวิจนะ

- ข้าราชการบำนาญผู้ที่ได้รับเงินบำนาญเดือนละ 13,500 บาท ขึ้นไป (ไม่รวมเงิน ช.ค.บ.) เมื่ออายุครบ 65 ปีบริบูรณ์และผู้ได้รับเงินบำนาญ เดือนละ 27,000 บาทขึ้นไป (ไม่รวม เงิน ช.ค.บ.) เมื่ออายุครบ 70 ปี บริบูรณ์ หลังจากวันเกิดสามารถ ติดต่อส่วนทรัพยากรบุคคล (กองการเจ้าหน้าที่เดิม) อาคารสำนักงานอธิการบดีตึก 9 ชั้น 3 เพื่อยื่นเรื่องขอรับ บำเหน็จดำรงชีพ ท่านสามารถสอบถามรายละเอียดได้ที่ 02-260-3558 และ เตรียมหลักฐาน ดังต่อไปนี้อย่างละ 2 ชุด 1. สำเนาบัตรประชาชน 2. สำเนาทะเบียนบ้าน 3. สำเนาหน้าสมุดบัญชีธนาคารที่ต้องการให้โอนเงินเข้า

- คณะกรรมการบริหารชมรมฯ ใครขอให้ผู้บริจาคเงินเข้าชมรมฯ ตรวจสอบรายชื่อจากจดหมายข่าวของชมรมฯ ในแต่ละเดือน หากไม่ ปรากฏรายชื่อของผู้บริจาคภายใน 1-2 เดือน โปรดติดต่อกับคุณกฤษณา สุนันทเกษม 081-755-9823 หรือคุณพิศมัย พนาเวศร์ 081-412-1310 และหากท่าน สมาชิกมีความประสงค์ที่จะร่วมบริจาคเงินเข้าชมรมฯ โปรดแสดงความจำนง ได้ที่สหกรณ์ออมทรัพย์ มศว ชื่อบัญชีชมรมผู้สูงอายุ มศว เลขที่บัญชี 2686-3 ชมรมฯ ขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

- ชมรมฯ ขอแสดงความเสียใจกับครอบครัว **เยือกเย็น** ในการถึงแก่กรรม ของ **คุณหงษ์ เยือกเย็น** เมื่อวันที่ 30 มกราคม 2567 ตั้งสวดพระอภิธรรม ณ วัดลาดสนุ่น ศาลา 1 ปทุมธานี ระหว่างวันที่ 30 มกราคม - 1 กุมภาพันธ์ 2567 ฌาปนกิจศพ วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2567 เวลา 16.00 น

- ชมรมฯ ขอแสดงความเสียใจกับครอบครัว **อุดมชัชวาล** ในการ ถึงแก่กรรมของ **คุณวราพันธ์ อุดมชัชวาล** เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2567 ตั้งสวดพระอภิธรรม ณ วัดเครือวัลย์วรวิหาร ศาลา 6 ระหว่างวันที่ 5 - 7 กุมภาพันธ์ 2567 ฌาปนกิจศพ วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2567 เวลา 16.00 น

รายชื่อสมาชิกชมรมฯ ที่เกิด เดือนมีนาคม

ขออวยพรวันเกิดประเสริฐขวัญ
ให้ทักวนมีแต่สุขทุกข์จางหาย
สรรพทุกข์สรรพโรคไม่กล้ากราย
สิ่งใดหมายขอให้ได้ตั้งใจปอง

รศ. สุภา ปานเจริญ ผู้ประพันธ์

1. ผศ. นุชรี ตรีโลจน์วงศ์	2. อ. กรรณิกา เพ็ชรเหลี่ยม
3. อ. กาญจนา ข้าสอางค์	4. รศ. ขวลิต รัตนกุล
5. อ. ขจรศรี ชาติگانนท์	6. คุณรัตนา ศรีรัตน์
7. ผศ. สิริรัตน์ เฉลิมงาม	8. รศ. มานี ชูไทย
9. ผศ. วิชญ์ ทับเที่ยง	10. ผศ. เจริญ โชไชย
11. อ. อนงค์ศรี พวงเพชร	12. อ. ดร. วิชชุกร ทองหล่อ
13. อ. ผกายวรรณ เจียมเจริญ	14. ดร. สุนันทา มั่นสมงคล
15. อ. วัชรินทร์ บุญยะกาญจน	16. อ. สมทรง เจริญกุล
17. รศ. ดร. ผจงจิต อินทสุวรรณ	18. ผศ. บังอร ชินตระการ
19. คุณสงบ จันทรสระคุ	20. อ. สุพจน์ ไชยรงค์
21. คุณอนงค์ พาลึก	22. รศ. ขวสิทธิ์ ณ ถกลาง
23. รศ. ไพฑูรย์ ธรรมแสง	24. คุณบัญชา นิ่มประเสริฐ
25. อ. สงุ่น จินนคร	26. คุณพินิจ ลีทอง
27. อ. ดร. สมสุข ธีระพิจิตร	28. คุณรินนา วุฒิกุล
29. รศ. ชูศรี วงศ์รัตนะ	30. รศ. ดร. วิชัย วงษ์ใหญ่
31. ผศ. ลือชา สุบรรณพงษ์	32. ☆คุณประเทือง ชมไม้

33. ดร. ชุติมา เจียมศิริ 34. คุณศิริพร จันทนพันธ์
 35. รศ. ดร. สุณีย์ เหมะประสิทธิ์ 36. อ. กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ
 37. อ. เบ็ญจา ส่งเจริญ 38. คุณพัชรา ใหญ่ลำยอง
 39. รศ. ดร. ระดม ณ บางช้าง 40. ผศ. สุภาพร ศรีบุรินทร์
 41. อ. วิรุฬห์รัตน์ ไฉนงุ่น 42. รศ. ยงยุทธ ธนุกฤต
 43. รศ. วินัส ปัทมภาสพงษ์ 44. อ. เพ็ญฟ้า กิตตินนท์
 45. รศ. เฉลียวศรี พิบูลชล 46. ผศ. อรทัย วารีสอาด
 47. คุณธิดารมณณ์ มณี้อย 48. ดร. มารศรี สุธานี
 49. ☆คุณศุสิพร ยะโหนด 50. ผศ. สมชาย ไกรสังข์
 51. ดร. วารุณี อัครโกคิน 52. คุณอรุณี สิ้นสันธิเทศ
 53. คุณศิริรัตน์ ภูสกลเจริญศักดิ์ 54. อ.ดร.อุทัยวรรณ สายพัฒนา
 55. คุณอิสสระ อิศรารัง 56. คุณรัชนีวิทย์ มงคลรัตนกุล
 57. คุณมนต์ภักดี สุนันทชัยกุล 58. คุณเสาวนีย์ จันทน์น้อย

หมายเหตุ : สมาชิกที่มีเครื่องหมาย ○ ติดต่อขอรับเงินบำเหน็จอาวุโส
 ที่สหกรณ์ออมทรัพย์ มศว จำกัด **เฉพาะท่านที่เป็นสมาชิกสหกรณ์
 เท่านั้น** (สมาชิกควรมาในวันที่อายุครบหรือเข้าไม่เกิน 90 วัน) พร้อมบัตร
 ประจำตัวประชาชน และทะเบียนบ้าน

☆ **บำเหน็จดำรงชีพ อายุ 70 ปีบริบูรณ์**

วาทะธรรม : เถียงในวันมาฆบูชา

คติธรรม

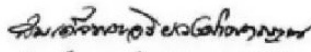
เถียงในวันมาฆบูชา

วันเสาร์ ที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๗

ดิถีมาฆบูชาได้เวียนมาบรรจบอีกคำรบหนึ่งแล้ว ดิถีเช่นนี้ชวนให้พุทธบริษัท น้อมรำลึกถึงเหตุการณ์ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแสดงโอวาทปาติโมกข์ ประทานแก่พระอรหันตสาวก ๑,๒๕๐ รูป ซึ่งล้วนอุปสมบทโดยวิธีเอหิภิกขุ เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ณ ดิถีเพ็ญเดือน ๓ หลังสมเด็จพระบรมศาสดา ตรัสรู้และประกาศพระศาสนาแล้ว ๔ เดือน

เมื่อพิจารณาจากประวัติการณ์แห่งวันจาตุรงคสันนิบาต ย่อมเห็นประจักษ์ว่า พระภิกษุผู้มาประชุมกันเป็นมหาสังฆสันนิบาตนั้น ต่างพรั่งพร้อมกันมา ณ เวฬุวันมหาวิหาร ด้วยอานุภาพแห่ง “คารวธรรม” พุทธบริษัททั้งหลายผู้เป็นอนุชน จึงพึงเทิดทูนจริยาของพระอรหันต์ทั้งนั้น ขึ้นเป็นแบบอย่างทางประพฤติแห่งตน ๆ โดยสำนึกว่า ถึงแม้พระสาวกทุกรูป ได้บรรลุถึงคุณธรรมสูงสุด ดับกิเลสเพลิงทุกข์ได้สิ้นเชิงแล้ว แต่ก็ยังคงเคารพนอบน้อมอย่างยิ่งต่อพระบรมศาสดา และพระธรรม เพราะฉะนั้น พุทธบริษัทผู้มุ่งหมายความสุขความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม จึงจำเป็นต้องมี “นิวาตธรรม” คือความอ่อนน้อมก่อนตน เป็นพื้นฐานนิสัยของจะระลึกไว้ว่า คุณธรรมแห่งพระอรหันต์นั้น สูงส่งเหนือกว่าอิสริยยศทั้งปวงในโลก หากแต่พระอรหันต์กลับปราศจากความอวดดีถือดี ปราศจากความเนรคุณลบหลู่ดูหมิ่น เพราะทุกรูปต่างมีความเคารพนอบน้อมอย่างมั่นคง ต่อพระรัตนตรัย ต่อการศึกษา ต่อความไม่ประมาท และต่อการปฏิสังขาร ดังนี้ บรรดาผู้มีธุลีในดวงตา มีกิเลสเครื่องเศร้าหมองครอบงำใจอยู่ จึงพึงเพียรหมั่นเพิ่มพูนคารวธรรม ไห่งอกงามขึ้นในตน อยู่เสมอ ให้สมด้วยธรรมภาคีที่ว่า “มหตตปตโคปิ นิวาตวุตติ” แปลความว่า “ถึงแม้จะดำรงตำแหน่งใหญ่ คืออิสริยยศที่กว้างขวาง แต่ก็ไม่เคยองด้วยยศ ถ่อมตน ทำตามโอวาทของบัณฑิต.” เพื่อความผาสุกร่มเย็นในจิตใจตน ตลอดจนประเทศชาติ และโลกนี้ได้อย่างยิ่งยืน

ขอพระสัทธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงดำรงมั่นคงอยู่ในโลกนี้ตลอดกาลนาน และขอสาธุชนทั้งหลายจงพร้อมเพรียงกันศึกษาพระสัทธรรมนั้น เพื่อบรรลุถึงความรุ่งเรืองสถาพรสืบไป เทอญ.

(สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

บอกเล่าเก้าสิบ : 10 สังฆทาน

10 อันดับของสังฆทาน ที่ทำแล้ว พระท่านจะนำไปใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด

ได้ไปสอบถามพระสงฆ์จำนวนหนึ่ง แล้วจัดอันดับสิ่งของสังฆทานตามความจำเป็นในการใช้งาน รวม 10 อันดับ ซึ่งเรียงจากจำเป็นมากที่สุดไปน้อยที่สุดได้ ดังนี้

1. เครื่องเขียน สมุด ปากกา ดินสอ เนื่องจากพระสมัยนี้ต้องเรียนพระปริยัติธรรม และจดกำหนดนิตหมายต่างๆ ช่วยจำ บางรูปท่านเป็นเหรียญกู่แลค่าใช้จ่าย ยิ่งต้องใช้มาก

แต่ไม่ค่อยมีใครถวายเครื่องเขียนเหล่านี้ พระท่านจึงต้องไปเดินหาซื้อเองเสมอ หากเราถวายไป พระท่านจะได้ใช้อย่างแน่นอน อันดับ 1 จึงตกเป็นของ '**เครื่องเขียน**' ไปอย่างพลิกความคาดหมาย

2. ใบมีดโกนตราขนนก (Feather) หรือยี่ห้อ Gillette ยิลเลตต์ เนื่องจากพระต้องโกนผมทุกวันโกน แต่ใบมีดยี่ห้ออื่น พระใช้โกนผมแล้วเล็ดสาด !!! ท่านจึงใช้ได้แค่ 2 ยี่ห้อนี้เท่านั้น

อนึ่ง ใบมีดตราขนนกจะคมกว่ายิลเลต ใช้ในการโกนครั้งแรก ส่วนยิลเลตต์จะใช้เก็บความเรียบร้อยอีกครั้ง หากท่านใดถวายใบมีด ก็ได้ชื่อว่า ช่วยไม่ให้พระต้องเสียเลือดเนื้อทุกวันโกน ข้าพเจ้าเห็นว่าได้บุญดีกว่าให้ยาอีกนะท่าน

3. ผ้าไตรจีวร ที่มีความยาวพอที่จะนุ่งห่มได้ มีความหนาพอเหมาะสม เพราะผ้าที่ติดมากับถังเหลือง มันทั้งสิ้น ทั้งเตอ ทั้งบาง ทำให้พระท่านลำบากใจเวลาสวมใส่ ขาดความมั่นใจ และเสียภาพลักษณ์ที่ดีของสงฆ์

ผู้ใดถวายผ้าไตรจีวร จึงได้อานิสงส์มากนัก นี้ก็ใกล้จะถึงเทศกาลเข้าพรรษาแล้ว เตรียมผ้าอาบน้ำฝนไปถวายพระกันเถอะนะ

4. หนังสือธรรมะ สารคดี นิตยสาร หรือที่ให้ความรู้ด้านอื่นๆ เนื่องจากพระสงฆ์ มีหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนา จึงจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ที่แตกฉาน ทั้งทางธรรม และรู้ทันข่าวสารบ้านเมือง เพื่อจะได้สาธิตยกตัวอย่างให้ชาวบ้านเข้าใจได้แจ่มแจ้ง

การถวายหนังสือเหล่านี้ จึงถือเป็นต้นทุนแห่งธรรมทาน ให้พระท่านได้นำไปต่อยอด กระจายสู่ผู้คนได้อีกมาก ทั้งยังถือเป็นการลงทุนที่ไม่มีความเสี่ยง แถมได้ผลตอบแทนสูง นำลงทุนเป็นอย่างยิ่ง

5. รองเท้า เนื่องจากพระท่านต้องเดินบิณฑบาตร, ธุรงค์, ไปเรียนหนังสือ, ไปกิจนิมนต์ตามที่ต่างๆ, บางรูปต้องทำงานที่ใช้แรงงานในวัด เช่น ก่อสร้าง ทำสวน

สิ่งที่ต้องรับภาระหนักก็คือ 'รองเท้า' ที่มักจะขาด เสียหาย อยู่บ่อยๆ นั้นเอง รองเท้าจึงถือเป็นของใช้อีกอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างสูง

6. ยาหลักๆ ที่จำเป็น อันได้แก่ยาสามัญประจำบ้าน ยาแก้ปวดหัว ปวดท้อง ยาแก้ไอ แก้ไข้ ลดกรดในกระเพาะอาหาร ยาใส่แผลสด แผลเปื่อย แผลไฟไหม้ น้ำร้อนลวก แผลพุพอง เป็นหนอง ผิวหนังอักเสบ เป็นหนอง

7. ผ้าขนหนูสีสุภาพ ไม่จำเป็นต้องสีเหลืองก็ได้

เพราะผ้าขนหนูที่ติดมากับถังเหลืองมักหยาบ เล็ก และคุณภาพต่ำจนเอามาใช้ไม่ได้ในชีวิตจริง

8. ชุดคอมพิวเตอร์ ถ้าใครสามารถรวบรวมเงินได้เป็นกอบเป็นกำอย่างกฐิน ผ้าป่า ก็นำพิจารณาถวายคอมพิวเตอร์แคว้นที่ขาดแคลน ..

ถ้าเป็นวัดที่อินเทอร์เน็ตเข้าไม่ถึงจะดีมาก

9. น້ายาเซ็ดพื้น เนื่องจากพระท่านจะเอาน້ายาเซ็ดพื้นไปผสมน้ำ ฤกฤคิ ศาลา อุโบสถ เพราะนอกจากจะช่วยผ่อนแรงในการทำความสะดวก สลายคราบแล้ว บางยี่ห้อยังช่วยฆ่าเชื้อโรคที่อยู่ในมูลนกพิราบ ฉี่หมา ฉี่ แมว ฉี่หนู เห็บ หมัด ของหมาวัดได้อีกด้วย

10. แชมพู ถึงแม้ว่าพระท่านไม่มีผมแล้ว ทั้งนี้เนื่องมาจากเมื่อพระ ท่านไม่มีผมมาปกป้องหนังศีรษะเนี่ย ทั้งความร้อน ฝุ่นละออง เชื้อโรคต่างๆ ก็ จะเข้าถึงหนังศีรษะของท่านได้โดยตรง แถมการรักษาสมดุลความชุ่มชื้น ของหนังศีรษะก็จะเสียไป เพราะไม่มีผมปกคลุม ทำให้หนังศีรษะของพระ มักจะแห้ง และเกิดโรคผิวหนังอยู่เสมอ เช่น คันตุ เป็นต้น

สิ่งที่จะช่วยบรรเทาได้ก็คือ แชมพูยา ที่มีส่วนผสมปกป้องและรักษา สมดุลของหนังศีรษะ สังเกตง่ายๆ ที่ฉลากจะมีคำว่า 'Scalp' เป็นสำคัญ ยี่ห้อที่เป็นแบบนี้ก็มักจะเป็นพวกแชมพูจัดรังแค อย่างคลินิก แพนทีน Head & Shoulder ไนโซรัล เป็นต้น แต่น่าเศร้าใจ ที่ไม่มีใครถวายแชมพู พระท่านจึงจำต้องใช้สบู่แก้ขัด ซึ่งทำให้ยั้งคันหัว ศีรษะแห้งไปกันใหญ่

ดังนั้นจึงขอท่านโปรดจำไว้ ว่าเราควรซื้อแชมพูไปถวายพระ แต่ก็ควร เลือกสูตรให้เป็นสูตรที่ดูแลหนังศีรษะ เพราะถ้าเกิดเราเลือกสูตร 'เพื่อผม นิ่มสลวยดำเงางาม' ไปถวายท่าน...ก็จะไม่ค่อยเป็นประโยชน์กับพระท่าน

กรมสมเด็จพระ...ประพาสราชสถาน

วันนี้เข้ามาในห้องสมุดที่บ้านเพื่อหาหนังสือไว้ทำงาน พอตีเจอหนังสือเล่มนี้เลยอยากเล่าอะไรหน่อย แบบใช้ภาษาง่ายๆ

เมื่อห้าปีที่แล้ว (ธันวาคม 2561) ผมได้รับเชิญให้ไปบรรยายเรื่องประวัติศาสตร์อินเดียให้กับคณะทัวร์กลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นการทำงานวิทยากรบรรยายทัวร์ครั้งแรกในชีวิตของผม การเดินทางครั้งนั้นเป็นการเดินทางไปรัฐราชสถานของอินเดียซึ่งผมไม่เคยไปมาก่อน อันที่จริงเรื่องประวัติศาสตร์ต่างๆ ไม่ใช่เรื่องน่าร้อนใจอะไรเพราะอยู่ในวิสัยจะใช้พื้นความรู้เดิมเตรียมตัวได้ แต่โจทย์หินของทริปนั้นอยู่ที่ผมจะต้องเดินเข้าไปบรรยายในพิพิธภัณฑสถานด้วย ซึ่งพิพิธภัณฑสถานที่ยากที่สุดสำหรับผมคือพิพิธภัณฑสถาน Merangarh Fort แห่งเมือง Jodhpur เพราะผมไม่สามารถหาข้อมูลอะไรได้เลยว่าพิพิธภัณฑสถานแห่งนั้นมีของอะไรจัดแสดงอยู่บ้าง ก็ขึ้น เรียงอย่างไรเมื่ออินเทอร์เน็ตช่วยอะไรไม่ได้ ผมก็พยายามหาหนังสือทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมาเปิด แต่ก็ไม่พบข้อมูลอะไรสักชิ้นนอกจากข้อความที่เล่าไว้ลอยๆ ทำนองว่า "พิพิธภัณฑสถานจัดแสดงเครื่องราชูปโภค" ซึ่งผมอยากจะรู้ว่าเครื่องราชูปโภคที่ว่านั้นมีอะไรบ้าง แต่ก็หาไม่เจอสักที

ปรากฏว่าหลังจากทำใจแล้วว่าจะไปค้นสดเอาหน้างานเท่าที่ได้ ผมก็ได้หนังสือมาเล่มหนึ่งคือ "ประพาสราชสถาน" ซึ่งเป็นพระราชนิพนธ์ของกรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เมื่อปี พ.ศ.2544 ซึ่งผมหยิบมาอ่านด้วยความตั้งใจว่าจะหา "เรื่องสนุกๆ" ไปเล่าเสริมเรื่องวิชาการทั้งหลาย แต่ปรากฏว่าพอพลิกไปถึงบทที่ว่าด้วยบันทึกการเดินทางใน Jodhpur แล้วผมก็ถึงกับอึ้ง

พระเทพทรงจดบันทึกข่าวของในพิพิธภัณฑสถานที่ผมหาข้อมูลมานาน

แบบเรียงขึ้น ย้ำว่าเรียงขึ้น !! จดจริง จดเต็ม และได้ใจความถูกต้องทั้งหมด ไกด์อินเดียยังถามผมว่าผมไปเอาข้อมูลเรียงขึ้นขนาดนี้มาจากไหน เพราะเขารู้ความลับว่าผมไม่เคยมาราชสถานมาก่อนในชีวิต ผมก็ยื่นหนังสือเล่มนี้ให้เขาดูแล้วก็บอกว่า "From our Rajkumari."

ผมเคยได้ยินคนปรามาสให้ฟังดั่งๆ ว่าเคยเห็นพระเทพเจดนั้นเจดนี้ ในทีวีไม่รู้ว่าเป็นพระเทพเจดจริงหรือเปล่านั้นหรือเจดอะไรไปบ้าง ผมอยากจะทำให้คุณหนังสือเล่มนี้เป็นตัวอย่าง

วินาทีแรกที่ผมเปิดมาเจอข้อมูลในหนังสือเล่มนี้ ผมอึ้งและดีใจ แต่วินาทีต่อมาผมซึ่งใจ เพราะนั่นหมายความว่าขนาดเรื่องเที่ยวหรือเรื่องความสนใจส่วนพระองค์ท่านยังจดจริงจังขนาดนี้ แสดงว่าเรื่องทุกซักร้อนของผู้คนทั้งหลายที่ท่านได้พบเห็น พระเทพจะต้องทรงจดไม่น้อยกว่านี้หรือยิ่งกว่านี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมเวลาไปที่ไหนต่อให้ไกลแสนไกลแค่นั้นก็จะได้เห็นสิ่งที่ผู้คนทั้งหลายบอกว่าโน่นพระเทพทำ นี่ก็พระเทพทำ ทั้งบนภูเขา เกาะกลางทะเล หรือพื้นที่ทุรกันดารที่เหนื่อยมากกว่าจะไปถึง ชาวไม่เคยออก ไม่เคยมีใครประชาสัมพันธ์อะไร แต่ชาวบ้านในพื้นที่รู้และเห็นและนำมาบอกเล่าให้เราฟังด้วยใจจริง

เรื่องบางเรื่อง คนบางคน ไม่ได้สำคัญว่าคนคนนั้นเป็นใคร รวยไหม มีอำนาจไหม ยิ่งใหญ่หรือเปล่า แต่สำคัญตรงที่ว่าแล้วเขาทำประโยชน์นี้ไหม เขาเอาสิ่งที่เขาไปสร้างสิ่งดีๆ ให้ใครบ้างก็เท่านั้น

ใครจะตำหนิหรือค่อนข้างอะไรผมก็เชิญได้ตามสบาย แต่ผมเชื่อมั่นอย่างสุดหัวใจว่าถ้าคนเรามีต้นแบบที่ดีแล้ว ชีวิตเราจะดีขึ้นอย่างน้อยแค่ไหนเราอาจจะไม่รู้ แต่เราจะไม่มีความตกต่ำลงแน่นอน มีกำลังใจที่จะสู้กับทุกเรื่อง ต่อในวันพรุ่งนี้เสมอ

ยายทองอยู่จวบพระหัตถ์ 'กรมสมเด็จพระเทพฯ'

นายเอนก นาวิกมูล ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ โพสต์เฟซบุ๊ก เผยแพร่ภาพชื่อ "ยายทองอยู่จวบพระหัตถ์" โดยมีเนื้อหา ดังนี้ คนที่อยู่ใกล้ แล้วบอบอุ่นสบายใจน่าจะมีพลังพิเศษอะไรบางอย่างในตัว

พลังดังกล่าวนั้น น่าจะมาจากความเป็นผู้มีจิตเมตตา การวางตน การโอภาปราศรัย และคุณความดีที่สั่งสมมาอย่างไม่ได้ขาด

ขออนุญาตนำประวัติบางตอนของยายทองอยู่มาเสริมข้อคิดเห็นดังกล่าว ดังนี้

วันศุกร์ที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ.2525 ยายทองอยู่ขณะอายุ 85 ปี ขึ้นรับพระราชทานโล่จากพระหัตถ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในฐานะเป็นศิลปินพื้นบ้านอาวุโส เนื่องในงาน “เพลงร่วมสมัยสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี” ที่จัดโดยธนาคารกรุงเทพ จำกัด

ณ หอประชุมสำนักงานใหญ่ สีสม ในครั้งนั้นมีศิลปินชั้นครูแขนงดนตรีไทย และนาฏศิลป์ ร่วมรับด้วย 6 คน เช่น ท่านผู้หญิงแก้ว สนิทวงศ์เสนีย์ , อ.มนตรี ตราโมท ...

ในฝ่ายเพลงพื้นบ้านมี 2 คนคือยายทองอยู่ รักษาพล กับพ่อบัวเพื่อน โปธิ์พักตร์ วันรับพระราชทานโล่ กลุ่มศึกษาเพลงพื้นบ้านแต่งตัวให้ยายทองอยู่อย่างดี พาแกนั่งรถไปธนาคารกรุงเทพ เข้าหอประชุม ดวงดนตรีไทยวงใหญ่บรรเลงเพลงต่างๆ ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ถึงเวลาสำคัญผู้บริหารของธนาคารและครูนาฏศิลป์ดนตรีไทยก็ทยอยขึ้นรับพระราชทานตามลำดับ

จนถึงคิวยายทองอยู่ ทุกคนมองแกเดินกระฉับกระเฉงขึ้นไปยังที่ประทับเพื่อรับพระราชทานโล่รางวัลด้วยสายตาเอ็นดู

หลังรับพระราชทานกล่องโล่โดยมีเจ้าพนักงานช่วยรับกล่องต่อจากยายแล้ว ทันใดนั้นแกก็สร้างความตกตะลึงพริ้งเพริดให้แก่ทุกคน เมื่อแกจับพระหัตถ์ “สมเด็จพะเทพฯ” ขึ้นมาจวบด้วยความเกิดทูน

สมเด็จพะเทพฯ ทรงพระสรวลอย่างมีเมตตา คนในห้องอ้าปากค้างแต่ก็ทั้งหัวเราะและอมยิ้มพร้อมกัน จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็เดินจูงมือพาแกเดินกลับเข้าที่นั่งตามเดิม

กรมสมเด็จพะเทพฯ เสด็จไปที่ไหนมีแต่คนรัก และรู้ลึกลับอ่อน อยากรอยไถ่ เพียงเห็นก็มีความสุข

โลโก้ “ททท.”

โลโก้ (Logo) หรือตราสัญลักษณ์ มีความสำคัญต่อการสร้างภาพลักษณ์ของสินค้าหรือองค์กร โลโก้หนึ่งที่มีความพิเศษนอกเหนือจากการสร้างภาพลักษณ์ขององค์กรแล้วยังสร้างภาพลักษณ์ต่อประเทศ คือ โลโก้ของ “การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย” หรือ “ททท.”

ททท. เป็นองค์กรที่พัฒนามาจาก “องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย” หรือ “อ.ส.ท.” โดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว พ.ศ. 2502 สมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรี

ว่า โลโก้ อ.ส.ท. ถูกออกแบบและประกาศใช้อย่างเป็นทางการในราชกิจจานุเบกษา ในวันที่ 4 ตุลาคม พ.ศ. 2506 หลังการก่อตั้ง อ.ส.ท. ไปแล้วกว่า 4 ปี

ผู้อำนวยการคนแรกของ อ.ส.ท. เป็นนายทหารคนสนิทของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ คือ พันเอกเฉลิมชัย จารุวัตร เป็นผู้ใช้แนวความคิดในการออกแบบโลโก้ ลักษณะคล้ายกับโลโก้ ททท. ที่ใช้อยู่ทุกวันนี้ โดยได้รับแนวคิดมาจากภาพยนตร์ต่างประเทศเรื่อง “Around the World in 80

Days” ซึ่งเข้าฉายเมื่อ ค.ศ. 1956 หรือตรงกับ พ.ศ. 2499

ภาพยนตร์ “Around the World in 80 Days” ฉบับ ค.ศ. 1956 มีฉากหนึ่งที่คณะเดินทางได้เดินทางมาเยือนประเทศไทย (ต่อจากอินเดีย ก่อนไปจีน) โดยปรากฏฉาก “เรือพระที่นั่งสุพรรณหงส์” พร้อมฝีพายและเจ้าหน้าที่บนเรือพระที่นั่งแต่งเครื่องแต่งกายเต็มยศ เรือพระที่นั่งลอยลำอยู่บนแม่น้ำเจ้าพระยา ด้านหน้าท่าราชวรดิฐ โดยมีฉากหลังเป็นพระที่นั่งราชกิจวินิจฉัย และพระบรมมหาราชวัง

อีกฉากหนึ่งเป็นฉาก “พระปรารักษ์วัดอรุณฯ” เป็นภาพแบบย้อนแสง (Silhouette) ที่ด้านหลังของพระปรารักษ์ปรากฏท้องฟ้าทอแสงยามอาทิตย์อัสดง

แม้จะมีฉากของประเทศไทยเพียง 2 ฉาก ในช่วงเวลาสั้นๆ ไม่นานที่ แต่นั่นทำให้ทั้ง “เรือพระที่นั่งสุพรรณหงส์” และ “พระปรารักษ์วัดอรุณฯ” กลายเป็นสัญลักษณ์หรือหมุดหมายสำคัญว่าได้เดินทางมาถึงประเทศไทย แล้ว ภาพดังกล่าวปรากฏสู่สายตาชาวโลกผ่านภาพยนตร์ นี่จึงเป็นเหตุและแนวคิดสำคัญที่ อ.ส.ท. นำมาปรับใช้เพื่อทำโลโก้ขององค์กร ส่วนการออกแบบและจัดวางองค์ประกอบ ทำโดยชาวอเมริกัน ชื่อ Mrs.Myers

ปราชินทร์ เครือทอง อธิบายถึงโลโก้ อ.ส.ท. ว่า “แรกทีเดียวโลโก้ อ.ส.ท. นั้น ไม่ได้ ‘งามชดช้อยลอลยหลังสินธุ์’ และไม่ได้ ‘ทรงพู่ห้อย’ อย่างในปัจจุบัน แต่เป็นเรือซึ่งมีลักษณะเหมือนเรือแจวที่กำลังตกใจกลัวพระปรารักษ์วัดอรุณเสียมากกว่า เพิ่งจะมาเปลี่ยนแปลงให้งามชดช้อยสมกับฝีมือช่างหลวง เมื่อคราวดัดแปลงโลโก้จาก อ.ส.ท. ให้เป็น ททท. ในปี 2522”

ส่วนเครื่องบินที่บินผ่านด้านหลังของพระปรารักษ์วัดอรุณฯ แล้วพ่นควันยาวเหยียดนั้น มีส่วนช่วยให้โลโก้นี้ดูเป็น “การท่องเที่ยว” มากขึ้น ซึ่งเป็น

ไปตามแนวคิดของผู้ออกแบบ

“Around the World in 80 Days” หรือมีชื่อไทยว่า “80 วันรอบโลก” เดิมเป็นนวนิยายแนวผจญภัยวิทยาศาสตร์ เขียนโดยชาวฝรั่งเศส Jules Verne ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1872 หรือ พ.ศ. 2415 ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 5 กระทั่งนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ เมื่อ ค.ศ. 1956 แต่คนในปัจจุบันจะคุ้นเคยกับฉบับ ค.ศ. 2004 ที่นำแสดงโดย “เฉินหลง” ที่มีชื่อภาษาไทยว่า “80 วัน จารกรรมพิศข้ามโลก”

ดังนั้น ความพิเศษของโลโก้ ททท. นอกจากจะเป็นตราสัญลักษณ์ขององค์กรแล้ว ยังมีความหมายสำคัญ 2 อย่างคือ เป็นตราสัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ทางการตลาด และที่สำคัญที่สุดคือเป็น “โลโก้ประเทศไทย” เลยก็ว่าได้

รูปตราเครื่องหมายองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว แห่งประเทศไทย

ตราสัญลักษณ์ของ อ.ส.ท. ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(ภาพจาก เว็บไซต์ ราชกิจจานุเบกษา)

เรื่องปาฏิหาริย์ในคืนตรุษจีน

เพราะความเกลียดชังพ่อ ทุกๆ ปีเขาไม่เคยกลับบ้านในคืนวันตรุษจีนเลยไม่คิดว่าปาฏิหาริย์ได้เกิดขึ้นในคืนวันตรุษจีนปีนี้

"คนจีน" ถือว่าการรวมญาติในวันตรุษจีนเป็นเรื่องสำคัญมาก เป็นวันที่ทุกคนมีความสุขที่สุด คนที่ทำงานหรือเรียนหนังสืออยู่ที่อื่นไม่ว่าใกล้หรือไกลแค่ไหนก็จะกลับบ้าน "แต่สำหรับผม" คืนวันตรุษจีน.. เป็นวันที่ผมมีความทรงจำที่เจ็บปวดจนยากจะลืมเลือนได้... เพราะครอบครัวผมยากจนมาก "แม่" ต้องทำงานหนัก เพื่อสะสมเงินไว้ใช้จ่ายในวันตรุษจีน "แต่" พ่อ.. กลับเอาเงินก้อนนี้ไปเล่นไพ่จนหมด สุกท้าย"แม่กับพ่อ" ก็ต้องทะเลาะตบตีกัน คืนนั้นเป็นคืนวันตรุษจีน "ต้อเล็ก" (แปลว่าแสงสุดท้ายที่ลับหายของวันสิ้นปี) "แม่" เสียใจและโกรธมากจนโรคหัวใจกำเริบ ! ... และ "แม่" เสียชีวิตในคืนวันตรุษจีนนั่นเอง ! ...

"พ่อ" สำนึกเสียใจในสิ่งที่ทำลงไป จากนั้นมา"พ่อ" เลิกเล่นการพนันอย่างเด็ดขาด และกลับมาขยันทำงานเพื่อครอบครัวอีกครั้ง "พ่อ" เลี้ยงดูผมด้วยตัวเองคนเดียว แต่ในใจผมยังคงโกรธ เกลียด และเคียดแค้น"พ่อ" มาก นิสัยผมก็เปลี่ยนเป็นคน "สันโดษและเย็นชา" บางครั้ง "พ่อ" ต้องการคุยอะไรกับผม ผมก็ไม่ตอบและไม่คุยด้วย ฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัวนับวันดีขึ้นมาก ด้วยความสำนึกผิด "พ่อ" พยายามทำทุกอย่างเพื่อชดเชยความผิดนั้นให้ผมอย่างเต็มที่ สิ่งของที่ใช้ในวันตรุษจีน "พ่อ" จะจัดเตรียมไว้อย่างเต็มที่ "แต่" ภาพสุดท้ายก่อน "แม่" ตาย คืนวันตรุษจีนที่ "แม่" กับพ่อ" ทะเลาะกันอย่างรุนแรง มันผุดขึ้นมาหลอกหลอนผมตลอดเวลา "ฉะนั้น" คืนวันตรุษจีนผมจึงไม่เคยกลับบ้านเลย ได้แต่เดินคิดฟุ้งซ่านไปตามถนน ในใจมีแต่ความว่าเหวและเดียวดาย...

แม้ว่าผมจะรู้ว่า "พ่อ" ทุกข์ใจ และเป็นห่วงผมทุกครั้งที่ถึงคืนวันตรุษจีน หลายๆ ครั้งที่ผมเห็นพ่อ "เมาเหล้า" แล้วหยิบรูป "แม่" ขึ้นมาดูแล้วร้องไห้ ! ... และผมก็แอบหลั่งน้ำตาเช่นกัน แต่ผมก็ไม่คิดที่จะอภัยให้กับความผิดของ "พ่อ" เลย ...

ปีนั้นผมเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปี 3 คืนวันตรุษจีนผมดื่มเหล้าเมาทั้งคืนจนถึงสว่างแล้วค่อยกลับบ้าน เสื้อผ้าเลอะเทอะมอมแมมเต็มไปด้วยกลิ่นเหล้า "พ่อ" เห็นความหมดสภาพของผม จึงทั้งด่าและทูปตีผมยกใหญ่ ผมกลับตะโกนออกไปสุดเสียงว่า : "เอาเลย พ่อตีเลย ดีให้ผมตายไปเลย ผมจะได้ไปอยู่กับ "แม่" ให้สบาย "พ่อ" เลย ... "พ่อ" หยุดตีผม ทรวดนั่งลงกับพื้นแล้วร้องไห้ออกมา ... และตรุษจีนปีนั้น ก็ผ่านไปอีกปีหนึ่งอย่างขมขื่น...

"คืนวันตรุษจีนปีนี้" ผมเดินอยู่บนท้องถนนร่วมกับคนทั่วๆ ไป เพื่อฆ่าเวลาให้พ้นๆ ไปถึงพุงนี้เช้า ... "ระหว่างนั้น"ผมเห็นมีผู้หญิงสาวคนหนึ่งใส่เสื้อผ้าขาดๆ วินๆ เต็มไปด้วยรอยปะชุน เดินตามผมมาติดๆ ผมรู้สึกว่าจะเดินอย่างอ่อนล้าเต็มที่ เลยถามไปว่า "คุณเดินตามผมมาทำไม" ? เธอพูดว่า "ขอโทษค่ะ" คุณช่วยฉันหน่อยได้ไหมคะ ? ลูกฉันใช้ขึ้นสูง เพื่อเรียกหาแต่พ่อเขา พ่อเขาก็เสียชีวิตไปนานแล้ว ตอนนี้ฉันไม่รู้ว่าจะทำไงดี พูดแล้วเธอก็ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดน้ำตา แล้วพูดต่อว่า ฉันออกมาขอความช่วยเหลือจากคนเดินถนนแถวนี้ ให้ช่วยแกล้งแสดงตัวว่าเป็นพ่อของลูกฉัน แต่ก็ไม่มีคนยอมช่วย อยากขอร้องให้คุณช่วย แคะแกล้งไปแสดงตัวเป็นพ่อสักครั้ง อាកการของลูกอาจดีขึ้นก็ได้...

ผมฟังเธอเล่าแล้วเกิดอาการสงสารและเห็นใจอย่างมาก เลยรีบตามเธอกลับบ้านไปทันที ...พ่อเข้าไปในบ้านผมก็ได้ยินเสียงเด็กร้องเรียก "ป้าป้า ป้าป้า" ไม่ขาดปาก ผมจับมือเด็กแน่นแล้วอุ้มเข้ามาอกอดพร้อมกอดกับกระซิบ

ที่ข้างหูล่า ลูกรัก พ่อกลับมาแล้ว ... "จับปล้น" ผมก็นึกถึง "พ่อ" ขึ้นมาทันที "พ่อ" อยู่บ้านคงรอผมกลับไปรวมครอบครัววันตรุษจีนเช่นกัน

ผมถือโอกาส พาผู้หญิงคนนั้นพร้อมด้วยลูกของเธอ เดินทางกลับไปหา "พ่อ" เพื่อจะได้เติมเต็มชีวิตในคืนวันตรุษจีน (วันครอบครัว) ระหว่างทาง "ผมร้องไห้" ผมมี "พ่อ" แต่ผมไม่เคยรักและทนุถนอมคำว่า "พ่อ" เลย... "มาถึงบ้าน" ผมตะโกนเสียงดัง: "พ่อครับ" ผมกลับมาแล้ว ! ...เสียง "พ่อ" ถามอย่างรีบร้อนว่า "ใครนะ" ลูกของพ่อหรือ ? ... พ่อจับมือผมแน่น พร้อมกับถามว่า "ลูกพาใครมาด้วยหรือ ? ...พ่อจ้องหน้าผู้หญิงคนนั้นครู่ใหญ่ พร้อมๆ กับมองลูกของเธออย่างตั้งใจ แล้วแหม่ปากแน่น ก่อนจะถามว่า ? ฮวย ...ฮวยยี่ไซ่หรือไม่ ? "พ่อ" ถามพลางร้องไห้พลาง มือ 2 ข้างจับบนไหล่หญิงสาวแน่น ...ทั้งผมและหญิงสาวต่างตกใจมาก คิดว่า "พ่อ" คงจะเพื่อนไปแล้ว นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ หลังจากนั้น ทุกคนนั่งลง ฟังเรื่องเล่าจากความหลังของพ่ออย่างละเอียด...

"พ่อ" เล่าว่า ผมเคยมีพี่สาวคนหนึ่ง อายุแก่กว่าผม 3 ปี เธอชื่อ "อาฮวย" มีอยู่ครั้งหนึ่ง "แม่" พาเธอไปซื้อของที่ตลาด แล้วเกิดพลัดหลงหายไป "พ่อ" โกรธแค้นมาก ที่ทำให้ลูกสาวที่ "พ่อ" รักปานดวงใจหายไป พ่อเสียใจจนกลายเป็นคนติดเหล้าและการพนัน สิ่งที่ "พ่อ" จำได้แม่นย่ำคือ ลูกสาวใส่ห้วงเงินที่คอ เป็นห้วงเงินที่พ่อทำกับมือตัวเอง และห้วงเงินนี้ ใส่อยู่บนคอของหญิงสาวตรงหน้านี้เอง... ผม พี่สาวและ "พ่อ" ต่างลุกขึ้นยืนพร้อมกัน ...

มันเหมือนโลกกลม หมุนไปไกลแค่ไหนก็ยังกลับมาที่เดิมได้ แม้จะผ่านไปกี่ปีก็ตาม มันเป็นปฏิกิริยาที่ทำให้สายเลือดเดียวกันได้กลับมาพบกันอีกครั้ง... ในโลกมนุษย์ใบนี้ การได้พบกันอีกครั้ง ถือว่าเป็นบุญวาสนา

ที่ได้ทำร่วมกันมา ในช่วงชีวิตหนึ่งที่มีโอกาสได้เกิดมาเป็นครอบครัวเดียวกัน นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย สถาบันครอบครัวเป็นสิ่งที่ต้องหวงแหน มีโอกาสได้อยู่กันครบหน้ามีน้อย ต้องทนุถนอมไว้ให้ดี... "คืนวันสิ้นแสงสุดท้ายของปี เก้าที่จากไป" ยามแสงอาทิตย์อุทัยที่อบอุ่นแห่งฤดูใบไม้ผลิ (ชุงเที่ยง) ทุกครอบครัวต่างอยู่กันอย่างพร้อมหน้า ขอให้มีความสุขกับวันขึ้นปีใหม่ ...

ผู้บริจาคเงิน

1. คุณพิศาล-คุณประสาน สร้อยอุหฺร่า 1,000 บาท

สว สัจจร : จะเชิงเทรา อัญมณีที่ (เกือบ) ถูกลืม

รศ.เกษมศรี วงศ์เลิศวิทย์

เมื่อเอ่ยถึงจังหวัดฉะเชิงเทรา สิ่งแรกที่ข้าพเจ้านึกถึงคือหลวงพ่อบุญ
โสธร วัดโสธรวรารามวรวิหาร (แอบนึกหน้าเล็กน้อยเมื่อนึกถึงคนเยอะ รด
ติด ความร้อนและเสียงประทัด สิ่งต่อมาที่นึกถึงคือแม่น้ำบางปะกง มะม่วง
พราหมณ์ชายตึก และปลาช่อนแห้งกริดเป็นริ้ว ทุกครั้งทีไปฉะเชิงเทรา ก็
มีกิจกรรมอยู่แค่ไหว้หลวงพ่อ ไปทานมื้อเที่ยงที่ร้านอาหารแถวริมน้ำ
บางปะกงให้ได้ชื่อว่าได้สัมผัสกับแม่น้ำชื่อดัง แล้วก็แวะตลาดบ้านใหม่ 100 ปี
คิดว่าท่านผู้อ่านก็คงคิดไม่ต่างจากข้าพเจ้านัก

แล้วจัดทริปไปฉะเชิงเทราทำไม?

เมื่อประธานชมรมฯ ดำริว่าอยากมีกิจกรรมท่องเที่ยวสำหรับสมาชิก
ชมรมหลังจากว่างเว้นมานาน และอยากให้เป็นแบบวันเดียวกลับเพื่อ
สะดวกแก่สมาชิกที่ไม่อยากไปแบบค้างคืน ข้าพเจ้าจึงพยายามนึกถึงจังหวัด
ที่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ แต่อยากให้เป็นจังหวัดที่คนส่วนใหญ่มองข้าม อาจ
จากเหตุผลที่ว่าใกล้กรุงเทพฯเกินไปหรือคิดว่ามีสิ่งดึงดูดใจไม่มาก เป็น
จังหวัดที่อากาศไม่อบอ้าวนัก ยังมีแหล่งน้ำยังดี คำตอบจึงชี้มาที่ฉะเชิงเทรา
เมื่อหาข้อมูลของจังหวัดนี้ก็ยิ่งเห็นว่า ฉะเชิงเทรามีดีมากมาย เทียบได้
หลากหลายรูปแบบไม่เหมือนกับภาพจำในใจ กระนั้นก็ยังไม่แน่ใจว่า
สมาชิกท่านอื่นๆจะเห็นเช่นไร ที่กลัวที่สุดคือพอเห็นชื่อฉะเชิงเทราแล้วอาจ
ร้องว่าไปทำไม ไม่เห็นจะมีอะไรเลย (หลังอ่าน 'สว สัจจร' เรื่องนี้แล้ว
ท่านอาจเปลี่ยนความคิดเหมือนข้าพเจ้าก็ได้ค่ะ)

วันที่ 17 ก.พ. 2567 เวลา 06.30 น. รถตู้สองคันพร้อมสมาชิก 20
ท่าน ออกจาก มศว มุ่งหน้าสู่ถนนสายบางนาตราด จุดแรกที่เราแวะคือ

ร้านอาหารแกงไทย กม. 19 ที่นี่เปิดตั้งแต่ 6 โมงเช้า บริเวณร้านไม่กว้างมาก มีต้นไม้ร่มรื่น ด้านในมีแผงขายอาหารเรียงรายอยู่หลายแผง มีทั้งข้าวแกง ก๋วยเตี๋ยว กาแฟสด ไอศกรีม ถาดใส่อาหารจัดวางอยู่ในตู้กระจกดูน่าทาน พวกเราต่างแยกย้ายกันสั่งอาหาร ส่วนใหญ่สั่งข้าวราดแกง หรือผัดผัก โปะไข่ดาว ได้ยินเสียงชมผัดผักและแกง ส่วนข้าพเจ้าเลือกผัดแต่เช้า เลือกข้าวคลุกกะปิ ที่รสชาติจัดและซิด ยกเว้นหมูหวานที่หวานจนเหมือนทานที่ออฟฟิศกับข้าว ยิงดีที่ขมด้วยอร่อย หวานมันกำลังดี

เราเดินทางต่อไปยังท่าเรือทิพย์สุวรรณ ตำบลท่าข้าม บางปะกง เพื่อลงเรือ ไปชมปากอ่าวแม่น้ำบางปะกงที่จะไหลออกสู่ทะเล เป็นรอยต่อของสองจังหวัด คือ ฉะเชิงเทรากับชลบุรี ท่าเรือนี้เป็นท่าเรือส่วนบุคคล มีเรือไม้จอดอยู่หลายลำ บางลำทำเป็นเรือพานักท่องเที่ยวไปเกาะนก แต่ขณะนี้ปิดเกาะ เพราะสะพานขึ้นเกาะชำรุด เรากำหนดเวลาล่องเรือไว้เพียงสองชั่วโมง จึงไปไม่ถึงจุดที่อาจมีโอกาสดูโลมาอิระวดีที่หากินอยู่ในทะเลใกล้ปากอ่าวเราเห็นเรือขนาดใหญ่บรรทุกแก๊สหลายลำจอดลอยลำอยู่ มีโรงงานมากมายอยู่ตามริมฝั่ง รวมทั้งโรงไฟฟ้าบางปะกง ใกล้เมืองเข้ามาจึงเป็นบ้านเรือน มีทั้งที่เพิ่งสร้างใหม่สวยงาม และทรุดโทรมทั้งร้าง มีกระชังเลี้ยงปลากะพง และเรือประมงลำเล็กจอดอยู่ แม้ภาพโดยรวมจะไม่ได้ดูสดสวยขึ้นตาชื่นใจเหมือนการท่องเที่ยวทะเลได้ แต่ก็ให้ภาพเมืองที่รุ่มรวยด้วยทรัพยากรและอุตสาหกรรมแทน

มือเที่ยงเราไปทานที่ร้านบ้านโพธิ์ ริเวอร์ไซด์ เส้นทางลัดเข้าไปจากถนนใหญ่และวกเวียนพอสมควร สองข้างเป็นนาทั้งนั้น ข้าพเจ้าชักใจเสียว่าชนวนสมาชิกมาลำบากเสียแล้วระมัง แต่ร้านนี้มีผู้แนะนำและรับรองมาว่าอาหารอร่อย อีกทั้งปลอบใจตัวว่าถ้าเส้นทางเข้าขนาดนี้น่าจะอร่อยสม

กับความลำบาก มิฉะนั้นคงไม่มีใครตื่นขึ้นมา

ในที่สุดเมื่อเลี้ยวโค้งสุดท้ายก็เห็นทิวรถจอดเต็มลานจอด ค่อยโล่งอก...สั่งจองโต๊ะไว้สามโต๊ะ สั่งอาหารไว้สามชุด ชุดละหกอย่าง เพื่อความรวดเร็ว มีอาหารดาวเด่นของร้านที่ใครมาต้องสั่งคือ เนื้อปูก้อนผัดผงกะหรี่ เนื้อปลากระพงยัดไส้ ผัดฉ่าปลาคัง นอกนั้นยังมีโปะแตก ผัดผักสี่สหาย และน้ำพริกไข่ปู

ในความเห็นของข้าพเจ้าแล้ว ทุกอย่างอร่อย โดยเฉพาะ โปะแตก ที่รสชาติกลมกล่อมดีมาก ปลากระพงยัดไส้ที่เป็นเนื้อปลาแล่บางยัดไส้กุ้งและหมูบดละเอียด นำไปทอดกรอบ แล้วราดด้วยน้ำซอสมะขาม เป็นเมนูที่อร่อยและแปลกไม่เหมือนที่ไหน เมนูนี้หลายท่านชอบ ผัดฉ่าปลาคังบางท่านบอกเผ็ดมาก แต่ข้าพเจ้ารู้สึกที่ไม่เผ็ดเท่าไร แต่ที่ดีคือเนื้อปลาคังหั่นชิ้นหนาที่ไม่มีความคาวเลย ถ้าอยู่ที่บ้านคงจะคลุกเครื่องผัดฉ่าทานกับข้าวได้จนเกลี้ยงจาน ส่วนที่คิดว่าไม่น่าให้ดาวคือเนื้อปูผัดผงกะหรี่ที่ไม่เหมือนในความคิด เขาผัดมาที่เป็นแบบใส่ไข่และๆ ไม่หอมผงกะหรี่และรสชาติออกหวาน เมื่อผสมปนเปกันเช่นนี้ มองไม่ออกว่าไหนเนื้อปู ไหนไข่

สิ่งหนึ่งที่อดชมร้านนี้ไม่ได้คือบรรยากาศสวยงาม ติดแม่น้ำบางปะกง ตกแต่งด้วยไม้ดอกสีสันสดใส และที่สำคัญห้องน้ำสะอาดและติดแอร์

เมื่ออิ่มแล้วก็มีการมณเฑียรวิ ตามทางที่เห็นเป็นท้องทุ่งนาสีเหลืองอร่าม หลังเก็บเกี่ยว รายรอบไปด้วยต้นมะม่วงที่กำลังมีผลดกเต็มต้น เพราะที่นี้คือ อ่าเภอบางคล้าที่ขึ้นชื่อมะม่วงพันธุ์ดี พวกเราจู้ยปากด้วยความเสียดายที่เห็นผลมะม่วงสุกเป็นสีเหลืองคาดันมากมายไว้คนเก็บ เมืองไทยเรานี้ในนามีข้าว ช่างนามีหมากม่วง และตอนบ่ายๆวันนี้เราก็ยังได้เห็นอีกว่าในท้องร่องก็มีทรัพย์!

จุดมุ่งหมายถัดไปของเราคือตลาดน้ำบางคล้า แต่ตอนนี้ร้านค้าอยู่บนบกหมดแล้ว ตลาดเป็นทางเดินมีหลังคาคลุมอยู่ริมแม่น้ำ ทำให้เดินสบายไม่ร้อน และมีลมโชยมาให้เย็นสบายตลอดเวลา มีร้านค้ามากมายสองข้างทาง อาหารนับร้อยชนิด ตั้งแต่กุ้งย่าง ปลาย่าง ขนมหลากหลายชนิด ผลไม้จากสวนแท้ ๆ เพราะบางลูกยังเห็นรอยแตกจากการตกลงพื้นเมื่อสอย นางเอกของมะม่วงช่วงนี้จะเป็นพราหมณ์ชายตึก กิโลละ 35 บาท อกร่องเขียวลูกงาม ๆ กิโลละ 50 บาท มะพร้าวอ่อนลูกละ 20 บาท พวกเราซื้อกันคนละหลาย ๆ หิ้ว อิ่มทั้งตาอิ่มทั้งใจเพราะได้ช่วยอุดหนุนชาวสวนโดยตรง ตลาดนี้มีเฉพาะเสาร์ อาทิตย์

เมื่อแรกที่ทราบข่าวที่ อำเภอบางคล้านี้มีอนุสรณ์สถานพระสถูปเจดีย์สมเด็จพระเจ้าตากสิน ด้วยข้าพเจ้าก็ตื่นเต้นดีใจ เพราะส่วนตัวแล้วข้าพเจ้าเคารพเทิดทูนพระมหากษัตริย์พระองค์นี้มาก เดิมทราบแค่ว่าวัดโจ้โล้ เป็นวัดที่ได้ชื่อมาจากการเพี้ยนคำว่า 'เจ้าโล้' เจ้าพระองค์นี้คือ พระเจ้าตาก นับว่าเป็นโอกาสอันดียิ่งที่ได้กราบสักการะพระองค์ท่าน ขณะกำลังไหว้อธิษฐานอยู่ได้ยินเสียงสมาชิกร่วมหนึ่งกลุ่มออกมาดัง ๆ ด้วยความห่วงใยประเทศบ้านเมืองว่า ขอให้พระองค์ท่านช่วยปกป้องรักษาประเทศไทยให้ร่มเย็นเป็นสุขด้วยเถิด ข้าพเจ้าน้ำตาคลอ นึกในใจว่าพระองค์ท่านจะรู้สึกอย่างไรหนอ ที่ลูกหลานบางคนไม่คิดจะรักษาผืนแผ่นดินที่ทรงสู้สละทุกอย่างกู้แผ่นดินนี้กลับคืนมา

ตรงอนุสรณ์สถานแห่งนี้เป็นปากน้ำ เป็นจุดบรรจบของแม่น้ำบางปะกงกับคลองท่าลาด จึงค่อนข้างกว้าง เมื่อมองจากอนุสรณ์สถานไปยังฝั่งตรงข้ามจะเห็นหมู่อาคารของวัดสี่ทองอร่ามสวยงามมาก นั่นคือวัดโจ้โล้ที่กล่าวว่ามีพระอุโบสถสี่ทองเพียงแห่งเดียวในประเทศ

ที่วัดโจโล้ เราไปกราบพระประธานในอุโบสถสีทอง ชาวบ้านเรียกว่าหลวงพ่อโตสัมฤทธิ์ผล เป็นองค์จำลองของพระพุทธชินราช ชาวบ้านร่ำลือกันว่าศักดิ์สิทธิ์นักเมื่อขอเรื่องโชคลาภเงินทอง ส่วนถ้าจะขอความสำเร็จเรื่องหน้าที่การงาน ยศถาบรรดาศักดิ์ต้องบนบานศาลกล่าวกับรูปปั้นสมเด็จพระเจ้าตากสินที่อยู่หน้าวัดโจโล้แห่งนี้ แต่เข้าใจว่าพวกเราไม่มีใครบนบานศาลกล่าวเพราะประสบความสำเร็จกันทุกท่านแล้ว

ออกจากวันโจโล้เราไปคุ้มวิมานดิน ชื่อไพเราะ แต่เอาจริง ๆ ไม่ได้มีความเป็นคุ้มหรือวิมานแต่อย่างใด เป็นเพียงแหล่งเรียนรู้เรื่องการปั้นดิน ซึ่งเป็นสินค้าโอท็อปอย่างหนึ่งของอำเภอบางคล้า ที่มีโรงสอนปั้นดิน ค่าสอนพร้อมผลงานกลับบ้านชิ้นละ 200 บาท ถ้าต้องการเผาด้วยก็คิดเพิ่มอีก 150 บาท เราถามถึงแหล่งที่มาของดิน ก็ได้ทราบว่าคุณจุกจากห้องร้องท้องนาบริเวณนั้นนั่นเอง จึงเป็นที่มาของคำว่า ในท้องร้องมีทรัพย์ ทางคุ้มวิมานดิน คิดค่าเข้าชม 30 บาท แต่ใช้แลกซื้อกาแฟและเครื่องดื่มได้โดยเพิ่มเงินส่วนต่าง เราไปนั่งชมการสาธิตการปั้นดินอยู่ราวชั่วโมงหนึ่ง ด้วยลมพัดเย็นสบายทำให้หลายท่านเกือบหลับ หลังชมการสาธิตแล้วก็ชมสินค้าหลายชิ้นสวยงามถูกใจหลายท่าน แต่เมื่อนึกถึงน้ำหนักและขนาดของชิ้นงานแล้วต้องยอมตัดใจ

17.20 น. นาทีสำคัญ ไฮไลท์ของทริปวันนี้ คือ การไปกราบเยี่ยมท่านอดีตอธิการบดี รองศาสตราจารย์ ดร.ชาตรี และอาจารย์เนาวรัตน์ เมืองนาโพธิ์ ณ บ้านพักของท่านที่ถนนศรีโสธร ตัดใหม่ เมื่อเลี้ยวเข้าซอย 5 สายตาของพวกเรา ก็ปะทะเข้ากับประตูอัลลอยด์สีชาบบานใหญ่ที่เปิดอ้าเต็มที่ตั้งต้อนรับพวกเรา ใจพวกเราคงเต็มตื่นจึงพร้อมใจปรบมือส่งเสียงเฮอยู่บนรถโดยไม่ได้นัดหมาย เป็นความดีใจ อบอุ่นใจที่ท่านทั้งสองต้อนรับเรา

ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง ประตู่ที่เปิดกว้างนั้นคือสัญลักษณ์ของการพร้อมต้อนรับ และรอคอยเราอยู่ทุกนาทีก่อน

ท่านอดีตอธิการบดี และอาจารย์เนาวรัตน์ ต้อนรับเราอย่างอบอุ่น ท่านทักทายเราทีละคน ใบหน้าของทั้งสองท่านอึมเศร้า แววตาสดใสเป็นประกาย เปี่ยมด้วยความเมตตาและความยินดีที่ได้พบพวกเรา ข้าพเจ้าไม่เคยพบท่านอาจารย์เนาวรัตน์มาก่อน แต่นาทีแรกที่ได้เห็นท่านรู้สึกว่าคุณงามมาก ยิ่งทราบว่าคุณอายุท่านเกือบเก้าสิบแล้ว ต้องร้องไห้โฮอยู่ในใจหลายรอบ

ชมรมผู้สูงอายุ มศว จัดกระเช้าเยี่ยมมาด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมปรรณนา วงศ์บุญหนัก เป็นตัวแทนท่านประธานกล่าวมอบ พวกเราหลายคนอดรำลึกถึงความหลังและความประทับใจที่ท่านเคยมีต่อพวกเราไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นอาจารย์รุ่นหลัง ไม่เคยได้มีโอกาสเป็นลูกศิษย์ของท่าน แต่ก็ยังประจักษ์ถึงความรักใคร่ชื่นชม และเกื้อหนุน จากใจของทุกคนอย่างชัดเจน

18.00 น. เรากราบลาท่านด้วยความอึ้งใจ และยังมีหิวสิ่งที่คุณเมตตาจัดเตรียมให้พวกเราได้อิ่มท้องด้วย เป็นผัดไทยกอล่งใหญ่ฝีมือท่านอาจารย์เนาวรัตน์ ขนมจากมัดใหญ่ น้ำพริกเผาขวดโต และยังมีน้ำอีก 1 ขวด บรรจุถุงขนาดกำลังน่ารัก ข้าพเจ้ารับประทานผัดไทยเป็นอาหารเช้าอร่อยจริงๆ ชนิดไม่ต้องปรุงรสชาติเพิ่มแม้แต่ชนิดเดียว กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทั้งสองมา ณ ที่นี้อีกครั้งด้วยค่ะ

19.00 น. พวกเรากลับถึง มศว โดยสวัสดิภาพ เป็นการจบทริปสั้น ๆ วันเดียวที่ข้าพเจ้าหวังว่าสมาชิกทุกท่านจะสนุกสนาน และไม่เหนื่อยจนเกินไปค่ะ

ล่องเรือชมสองฝั่งน้ำบางปะกง

พระอุโบสถวัดปากน้ำโจ้โล้

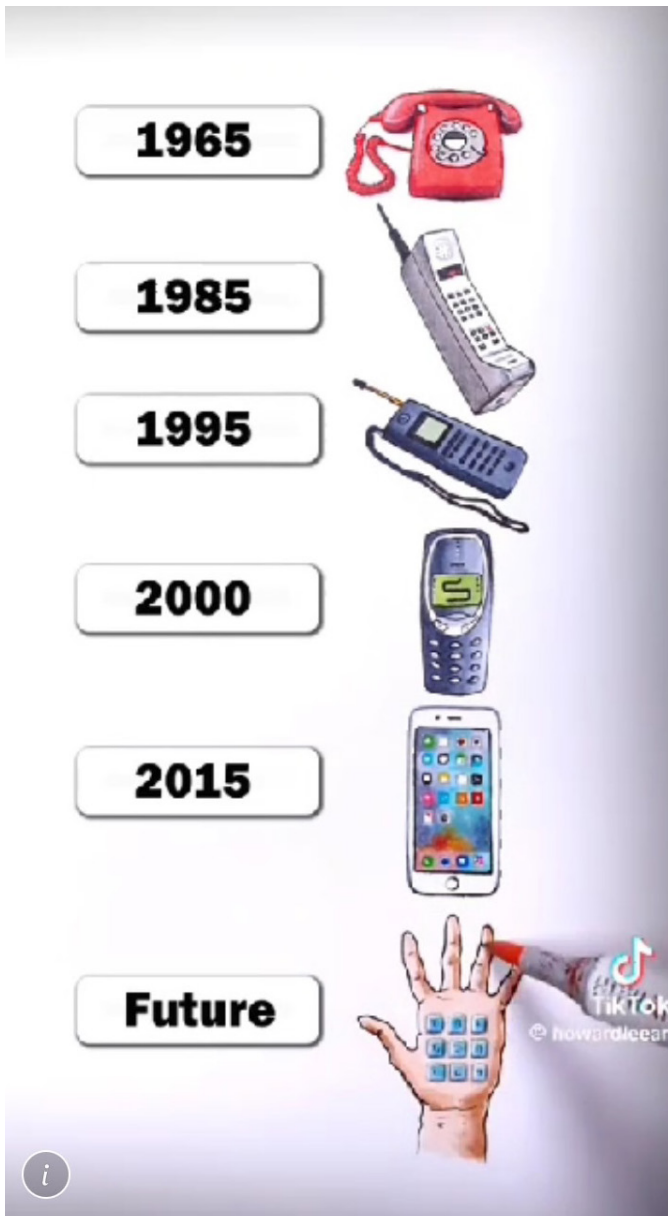

พระบรมอนุสาวรีย์พระเจ้าตากสินมหาราช

เยี่ยมคารวะ อดีตอธิการบดี รศ.ชาตรี เมืองนาโพธิ์ และครอบครัว

วิวัฒนาการของโทรศัพท์

ชมรมผู้สูงอายุ มศว
กราบขอขอบคุณท่านอธิการบดี
รศ.ดร.ชาติรี เมืองนาโพธิ์และครอบครัว
ที่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น เป็นที่
ซาบซึ้ง ประทับใจแก่คณะเดินทาง
เป็นอย่างมากค่ะ